KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. december 1979

om en procedure efter EØF-traktatens artikel 85

(sag nr. IV/29.266 m.fl. — aftaler om levering af rørsukker)

(Den engelske tekst er den eneste autentiske)

(80/183/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 85,

under henvisning til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962 (1), særlig artikel 2,

under henvisning til de begæringer om negativattest og anmeldelse, der er indgivet til Kommissionen den 16. juli 1976, 15. februar 1977 og 26. august 1977 af Tate and Lyle Refineries Ltd, England, og Manbré Sugars Ltd, England, i henhold til artikel 2 og 4 i forordning nr. 17 angående aftaler, som de to selskaber i fællesskab havde indgået med producenter af rørsukker i visse afrikanske-, vestindiske- og Stillehavsstater (AVS), i visse oversøiske lande og territorier (OLT) samt Indien,

under henvisning til offentliggørelse i hovedtræk af indholdet af anmeldelserne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 229 af 27. september 1978 i medfør af artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17,

under henvisning til Kommissionens beslutning af 8. november 1978 om at indlede en procedure,

under henvisning til udtalelse fra Det rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, indhentet den 14. februar 1979 ifølge artikel 10 i forordning nr. 17, og

ud fra følgende betragtninger:

I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

Virksomhederne

1. Tate & Lyle Refineries Ltd er et datterselskab af Tate & Lyle Ltd, som er et selskab, der er indregistreret i Det forenede Kongerige. Manbré sugars Ltd er et datterselskab af Manbré and Garton Ltd, som ligeledes er indregistreret i Det forenede Kongerige. I perioden fra den 16. juli 1976 til den 26. august 1977 anmeldte Tate & Lyle Refinieries Ltd og Manbré sugars Ltd 14 aftaler til Kommissionen og begærede enten negativattest eller fritagelse efter EØF-traktatens artikel 85, stk. 3. Aftalerne havde de to selskaber i fællesskab indgået med 14 stater, heraf 11 blandt underskriverne af Lomé-konventionen AVS-EØF, indgået mellem stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) samt EØF. De resterende tre var henholdsvis 2 oversøiske lande og territorier og Indien.

Aftalerne

2. Tate & Lyle Ltd har somere erhvervet aktiemajoriteten i Manbré and Garton Ltd. I betragtning af, at Tate & Lyle Refineries Ltd og Manbré Sugars Ltd tidligere i fællesskab havde indgået hver af nævnte aftaler, benævnes de herefter »de købende selskaber«. Navnene på de stater, med hvilke aftalerne blev indgået, og de sagsnumre, som Kommissionen har givet hver enkelt anmeldelse, er angivet nedenfor i alfabetisk orden:

Sagsnummer	*Stat*
29.266	Barbados
29.267	Belize
29.506	Congo
29.270	Fidji
29.268	Guyana
29.271	Indien
29.272	Jamaica
29.381	Malawi
29.273	Mauritius
29.274	St. Kitts
29.275	Swaziland
29.276	Tanzania
29.269	Trinidad og Tobago
29.277	Uganda.

Aftalerne behandles under ét i denne sag, da deres formål og virkning bør ses i sammenhæng.

Produktet

3. Sukker fremstilles ved raffinering af råsukker fra sukkerrør eller sukkerroer. Fremstillingen kan opdeles i

(1) EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

to trin: 1. fremstilling af råsukker fra enten sukkerrør eller sukkerroer og 2, raffinering af dette råsukker til brunt eller hvidt handelssukker. På det første trin anvendes der ved bearbejdningen af sukkerrør eller sukkerroer til råsukker forskellige teknikker, hvorimod der på det andet trin eller ved raffineringen anvendes samme teknik. Fremstillingen af råsukker, dvs. det første trin, sker sædvanligvis i nærheden af dyrkningsområderne. Dette betyder, at rørsukkeret gennemgår sin første bearbejdning i Afrika, Vestindien eller Stillehavslande, hvor det dyrkes, og råsukkeret afskibes derefter til raffinaderier, der er beliggende i nærheden af det marked, hvor handelssukkeret skal sælges. De to processer er således forskellige. Med hensyn til råsukker fremstillet af sukkerroer sker begge processer sædvanligvis i samme fabrik, som normalt er beliggende i nærheden af det sted, hvor sukkerroerne dyrkes. Stedet for etableringen af raffineringsfaciliteterne til bearbejdning af råsukker står derfor i forbindelse med det traditionelle handelsmønster. Råsukker på basis af sukkerrør fremstilles således i den producerende stat, hvorimod raffinering af dette råsukker sker i nærheden af afsætningsområderne; for så vidt angår de aftaler, om denne beslutning vedrører i Det forenede Kongerige, er disse raffineringsfaciliteter beliggende i eller i nærheden af havnebyer (London, Liverpool osv.).

Denne beslutning vedrører det første trin i sukkerfremstillingen, nemlig råsukker fremstillet på basis af sukkerrør, der dyrkes i de i afsnit 2 nævnte 14 stater (i det følgende benævnt »de eksporterende stater«), og forholdet mellem dette råsukker og det samlede marked for råsukker inden for Fællesskabet. De aftaler, der behandles i denne beslutning, skal bidrage til at sikre forsyning af råsukker til raffinering i »de købende selskaber« i Det forenede Kongerige. Deres raffinaderier, som er nævnt i det foregående, og som er beliggende i eller i nærheden af havnebyer, har traditionelt anvendt råsukker fra »de eksporterende stater« som råvarer. I alle de øvrige EF-medlemsstater (bortset fra Italien og Frankrig) dækkes markedsbehovene næsten udelukkende med sukkerroer, der dyrkes i de pågældende stater og bearbejdes og raffineres dér. I Domstolens afgørelse i sagen Coöperatieve vereniging »Suiker Unie« UA med flere (1) analyseres Fællesskabets sukkermarked.

4. I Frankrig indføres der hvert år ca. 350 000 tons råsukker fremstillet af sukkerrør fra de franske oversøiske departementer Guadaloupe, Guyana, Martinique og Réunion til raffinaderier i Nantes, Bordeaux og Marseilles.

Fremstilling og bearbejdning af sukkerrør er af væsentlig betydning for disse franske departementers økonomi. For disse gælder der derfor særlige bestemmelser (2):

a) råsukker fremstillet i disse territorier sælges inden for Fællesskabet i henhold til princippet om fællesskabspræference og uden forskelsbehandling af de pågældende virksomheder;

b) disse departementers produktion er anført særskilt i den franske kvote (i produktionsåret 1974/75 havde Frankrig f.eks. en samlet kvote på 2 996 000 tons hvidt sukker, fordelt med 2 530 000 tons til Frankrig og 446 000 tons (hvidt sukker, ækvivalent) til de franske oversøiske departementer);

c) de omfattes af bestemmelserne vedrørende EUGFL, garantisektionen;

d) når der er forskel mellem dels den raffineringsmargen for råsukker, der anvendes ved fastsættelsen af interventionspriserne og tærskelpriserne for råsukker, dels den margen, der er nødvendig for referenceråsukkerets raffinering, opkræves der ved sidstnævntes overgang til fri omsætning en differenceafgift, som fastsættes for det pågældende sukkerproduktionsår, undtagen når det indføres til direkte forbrug eller raffineres i en sukkerroefabrik. Der udbetales et differencebeløb svarende til denne afgift i forbindelse med råsukker, som fremstilles i de franske oversøiske departementer inden for rammerne af maksimalkvoten, og som raffineres i et raffinaderi eller en anden produktionsenhed i Fællesskabet. Endvidere udbetales der et tilskud fra EUGFL, garantisektionen, til raffinering af sukker fra de franske oversøiske departementer;

e) Frankrig kan midlertidigt yde departementerne tilpasningsstøtte med henblik på at bidrage til forbedring af produktiviteten.

II — ØKONOMISK OG JURIDISK VURDERING

Økonomisk baggrund

5. Fra 1951 indtil datoen for tiltrædelsen af Det europæiske økonomiske Fællesskab (1. januar 1973) dækkedes det meste af Det forenede Kongeriges forbrug af råsukker fremstillet af sukkerrør fra lande i det britiske Commonwealth i henhold til betingelserne i Commonwealth Sugar Agreement af 1951 (herefter benævnt »CSA«). Dette var en kollektiv aftale, der var indgået

(1) Samling 1975 — forenede sager 40-48, 50, 54-56, 111, 113 og 114/73, s. 2022-2923, præmisser 613-621.

(2) Jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2623/75 af 13. oktober 1975 (EFT nr. L 268 af 17. 10. 1975, s. 1).

mellem sukkerproducenter i Commonwealth og den britiske regering. Den indeholdt bestemmelser om adgang på lang sigt til det britiske marked for bestemte mængder råsukker fremstillet af sukkerrør fra hvert af de producerende lande til aftalt pris (»kvoter til aftalt pris). Råsukkeret fremstillet af sukkerrør indkøbtes af Sukkerrådet (Sugar Board), et britisk statsorgan, som derefter videresolgte det til de købende selskaber med henblik på raffinering til handelssukker og andre biprodukter.

Med CSA sikredes det, at Det forenede Kongerige årligt fik leveret ca. 1,74 mio tons råsukker fremstillet af sukkerrør. Denne aftale og visse andre indenlandske britiske foranstaltninger førte til opbygning af en betydelig britisk raffineringsindustri for rørsukker med ca. 6 500 beskæftigede. Tilstedeværelsen af en sådan industri, der kunne raffinere råsukker fremstillet af sukkerrør og derefter markedsfore det, sikrede de rørsukkerproducerende lande en stabil afsætning på længere sigt af råsukker fremstillet af sukkerrør dyrket i disse lande.

6. I medfør af protokol nr. 17, der er knyttet som bilag til tiltrædelsesakten til EØF, var Det forenede Kongerige berettiget til i både 1973 og 1974 fra de eksporterende lande, der er parter i CSA at indføre sukker i mængder, som svarer til »kvoterne til aftalt pris« i henhold til denne aftale. Ifølge denne bemyndigelse kunne CSA fortsat anvendes indtil begyndelsen af 1975. Som følge af tiltrædelsen kunne de købende selskaber imidlertid ikke længere indføre »frit« sukker (dvs. Commonwealth-sukker, der ikke er omfattet af CSA), hvormed de tidligere kunne dække deres yderligere behov uden at betale importafgift til Fællesskabet. Dette var for de pågældende år ensbetydende med en øjeblikkelig nedskæring af leverancerne på ca. 70 000 tons. Med henblik på at sikre en retfærdig nedskæring fordelte Sukkerrådet leverancerne af råsukker fremstillet af sukkerrør af mellem selskaberne i forhold til deres markedsandele for salget af sukker.

7. Med Rådet for De europæiske Fællesskabers bemyndigelse indgik Det forenede Kongerige i 1975 særlige forskudsarrangementer for 1975 med visse rørsukkerproducerende lande.

8. Lomé-konventionen AVS-EØF blev undertegnet den 28. februar 1975. Protokol nr. 3, der er knyttet som bilag til denne konvention (1), er udfærdiget med henblik på at sikre de sukkereksporterende AVS-stater visse fordele i form af adgang til Fællesskabets markeder til præferencesatser for bestemte mængder rørsukker.

I henhold til konventionens artikel 25 er Fællesskabet forpligtet til til garanterede priser at købe og indføre nærmere aftalte mængder rørsukker, hvidt eller i rå tilstand, som har oprindelse i AVS-staterne, og som disse stater har forpligtet sig til at levere til Fællesskabet. I protokol nr. 3 fastsættes gennemførelsesbestemmelserne, som er indeholdt i forordning (EØF) nr. 3330/74 (2), som ændret ved Rådets forordning nr. 1487/76 (3). I medfør af Rådets forordning om oversøiske lande og territorier (OLT) (der trådte i kraft den 28. februar 1975 (4) (herunder Belize og St. Kitts) er protokollens bestemmelser endvidere blevet udvidet til også at omfatte disse lande og territorier. Og den 18. juli 1975 (5) blev der mellem Fællesskabet og republikken Indien indgået en aftale hvorved der opnåedes enighed om bestemmelser svarende til Lomé-konventionens for så vidt angår køb, indførsel og levering af sukker til Fællesskabet fra Indien til præferencesatser for nærmere aftalte mængder.

9. I henhold til præferenceordningerne under Lomékonventionen AVS-EØF kan der hvert år fra 1975 til 1980 i Fællesskabet afgiftsfrit indføres 1,42 mio tons råsukker fremstillet af rørsukker. Dette tal repræsenterer en væsentlig begrænsning af leverancerne af råsukker fremstillet af rørsukker. Tidligere lå den årlige indførsel i henhold til CSA på 1,74 mio tons, og den nuværende kapacitet i denne meget kapitalintensive industri i Det forenede Kongerige er baseret på en import af dette omfang. De aftaler, der er denne sags genstand, er indgået med sukkereksportører i 11 AVS-stater, 2, oversøiske territorier samt Indien med henblik på til de købende selskaber indtil 1980 årligt at levere 1 134 000 tons. Som det fremgår af tabellen i stk. 11, forbeholdt mange af de pågældende stater sig option for en mængde, som de kunne sælge til anden side, hvis de ønskede det. Selv om de købende selskaber måske vil kunne købe en del af eller hele denne optionsmængde, er det også muligt, at de ikke kan.

10. Leveringsforpligtelsen efter Lomé-konventionen gælder Fællesskabet som helhed og ikke længere specielt Det forenede Kongerige. De købende selskaber indgik de i denne beslutning omhandlede aftaler af økonomisk nødvendighed for deres fortsatte kommercielle eksistens. Ikke desto mindre er der tale om en betydelig manko, for så vidt som den mængde råvarer, der er sikret ved aftalerne, ikke nær svarer til selskabernes raffineringskapacitet. Denne er på næsten 1,7 mio tons, medens der ved disse aftaler er sikret 1,1 mio tons.

Juridisk baggrund

11. Hver af de aftaler, der omhandles i denne sag, er indgået frit mellem producent og køber. Som et repræ-

(1) EFT nr. L 25 af 30. 1. 1976, s. 1-40 og s. 114-115.

(2) EFT nr. L 359 af 31. 12. 1974, s. 1.
(3) EFT nr. L 167 af 26. 6. 1976, s. 9-10.
(4) EFT nr. L 268 af 17. 10. 1975, s. 43-44.
(5) EFT nr. L 190 af 23. 7. 1975, s. 36.

sentativt eksempel på den pågældende type af aftaler kan nævnes aftale nr. 29 266 af 29. april 1976 mellem Tate and Lyle og Manbré Sugars Ltd (køber) og Barbados Sugar Producers Association Inc., Barbados Sugar Factories Ltd og Barbados Sugar Exporters Association Inc. (sælger). Der er mellem Fællesskabet og Barbados (blandt andre AVS-stater (1)) indgået aftaler i form af en brevveksling vedrørende de garanterede priser for afsætningsårene 1976/77 og 1977/78. De vigtigste bestemmelser i aftalen er følgende:

a) Sælger er indforstået med at sælge og køber med at købe sukker for afskibning til Det forenede Kongerige i overensstemmelse med aftalens bestemmelser og med forbehold af sådanne fællesskabsforordninger, som fra tid til anden måtte være gældende i kontraktperioden.

b) Ifølge den del af aftalen, der omhandler definitioner, forstås ved:

— »leveringsperiode« her tolvmåneders periode, der begynder 1. juli og slutter 30. juni hvert år, så længe aftalen løber;

— »aftalt mængde« den aftalte mængde, der for Barbados' vedkommende er fastsat i artikel 3, stk. 1, i protokollen, og som (i påkommende tilfælde) er tilpasset i henhold til protokollens artikel 7;

— »AVS-sukker« rørsukker, hvidt eller i rå tilstand, som har oprindelse i sukkereksporterende AVS-stater, og hivs afsætning i øjeblikket er underkastet protokollens bestemmelser;

— »repræsentativ kurs« den på det pågældende tidspunkt gældende i henhold til bestemmelserne inden for Fællesskabets fælles landbrugspolitik med henblik på at omregne interventionspriserne for sukker for Det forenede Kongerige fra regningsenheder til pund sterling;

— »monetære udligningsbeløb« det monetære udligningsbeløb, der i henhold til fællesskabsforordning modtages eller betales for hver ladning, der indtøres i Det forenede Kongerige.

c) I aftalens løbetid (som anses for påbegyndt den 28. februar 1975) forpligter sælger sig til at sælge AVS-råsukker fremstillet i Barbados til køber leveret uemballeret i de mængder og på de vilkår, der er fastsat i aftalen, og køber forpligter sig til at indføre og raffinere sukkeret i Det forenede Kongerige med henblik på forbrug i dette land eller andetsteds i Fællesskabet. Sukker, der sælges, i henhold til aftalen, skal på afskibningstidspunktet være en god gennemsnitsvare hidrørende fra samme eller foregående års høst.

d) Den mængde sukker, der i henhold til aftalens bestemmelser skal afskibes i den periode, der slutter 30. juni 1975, er den mængde, der er fastsat i protokollens artikel 3, stk. 3. (29 600 tons hvidt sukker) minus den mængde af særlige former for sukker, udtrykt i tons hvidt sukker, der afskibes i den pågældende periode.

e) For alle leverancer i henhold til aftalen indtil 31. december 1975 skulle der betales £ 260 pr. long ton. Sådanne leverancer ansås at omfatte alt sukker, der i henhold til bestemmelserne i aftalen blev afskibet i fartøjer, der afgik fra Barbados senest den 31. december 1975.

f) For alle leverancer efter den 31. december 1975 i henhold til aftalen er prisen, udtrykt pund i Sterling pr. long ton, den garanterede pris for råsukker, der er indgået aftale for den pågældende leveringsperiode i henhold til artikel 5 og artikel 4, stk. 3, i protokol nr. 3.

g) Køber forpligter sig til i perioden 1. juli til 31. december 1975 at acceptere afskibning af en sådan mængde sukker, at den samlede mængde, der afskibes af Barbados i henhold til protokol nr. 3 i 1975, når op på den aftalte mængde.

h) Betaling skal ske i pund Sterling i London til en bank eller agent udpeget af sælger.

i) Bestemmelser vedrørende mængder og leveringstider kan ændres i overensstemmelse med tolerancegrænserne i de til enhver tid gældende fællesskabsregler og -forordninger.

j) Aftaler køber med en anden leverandør af AVS-sukker købsvilkår for AVS-sukker, der er gunstigere for sælger, end de vilkår, der er tilstået denne i henhold til aftalen, forpligter køber sig til omgående at tilbyde sælger tilsvarende vilkår. Betaler køber endvidere, ud over den garanterde pris (i medfør af artikel 5 og artikel 4, stk. 3, i protokol nr. 3), et andet tillæg end et særligt tillæg på et fast beløb til andre AVS-sukkerproducenter på baggrund af markedsvilkårene, skal samme tillæg tilbydes sælgeren.

k) Fra 1. janaur 1976 binder aftalerne ikke parterne på en sådan måde, at der er tale om en fravigelse fra bestemmelserne i de ordninger, som skal indgås mellem Det forenede Kongeriges regering og sukkereksporterende AVS-stater i henhold til Rådets be-

(1) Den første dateret 14. juli 1976 blev offentliggjort i EFT nr. L 176, s. 3; og Rådets forordning (EØF) nr. 1654/76 om indgåelse af aftalen om garanterede priser for rørsukker i afsætningsåret 1976/77 findes i, EFT nr. L 176 af 1. juli 1976, s. 3; den anden dateret 6. juli 1977 blev offentliggjort i EFT L 168 af 6. juli 1977, s. 43, og Rådets forordning (EØF) nr. 1508/77, om indgåelse af denne aftale blev, offentliggjort i samme Tidende, s. 42.

slutning af 19. november 1974 for — hvis markedsvilkårene gør det hensigtsmæssigt — at sikre enten et tillæg til den garanterede pris eller en alternativ pris på et grundlag svarende til det i 1975 gældende med henblik på at skaffe Det forenede Kongerige jævnlige og tilstrækkelige forsyninger af AVS-sukker.

l) Aftalen er gyldig til 30. juni 1980, medmindre sælger vælger ved skriftlig meddelelse til køber senest 1. juli 1979 at forlænge gyldighedsperioden til 30. juni 1982.

m) Revideres protokol nr. 3 under en eventuel forlængelse af aftalens gyldighedsperiode, konsulterer parterne hinanden og foretager, om nødvendigt, hensigtsmæssige tilpasninger af aftalen.

De årlige »aftalte mængder«, der ifølge protokollen er fastsat til levering efter juni 1975, og de årlige mængder, som eksportørerne i hver af staterne skal levere til de købende selskaber i henhold til de enkelte aftaler, er følgende:

(i tons hvidt sukker) (1)

Sags-nummer	Stater i alfabetisk orden	»aftalt mængde«	mængde til »de købende selskaber«	options-mængde	særlige former for sukker
29 266	Barbados	49 300	19 299	—	5 609
29 267	Belize	39 400	35 460	3 940	—
29 506	Congo	10 000	10 000	—	—
29 270	Fidji	163 600	163 600	—	—
29 268	Guyana	157 700	129 311	14 368	14 021
29 271	Indien	25 000	25 000	—	—
29 272	Jamaica	118 300	106 470	11 830	—
29 381	Malawi	20 000	5 000	—	—
29 273	Mauritius	487 200	440 464	64 736	—
29 274	St. Kitts	14 800	13 320	1 480	—
29 275	Swaziland	116 400	116 400	—	—
29 276	Tanzania	10 000	10 000	—	—
29 269	Trinidad og Tobago	69 000	54 528	6 059	8 413
29 277	Uganda	5 000	5 000	—	—

(1) Mængden af hvidt sukker beregnes ved hjælp af en formel, der anvendes på råsukker.

(Ovenstående fortegnelse indbefatter alle aftaler, der er omfattet af denne beslutning)

12. Som det fremgår, har to stater indgået aftale om at sælge mindre end halvdelen af den årlige »aftalte mængde«; seks stater har forbeholdt sig en »options-mængde« svarende til ca. 10 % af den »aftalte mængde«, som de, hvis de ønsker det, kan sælge til andre købere; tre stater har tilbageholdt en yderligere mængde for levering af traditionelle særlige former for sukker til Fællesskabet, og seks stater har indgået aftale om at sælge hele deres »aftalte mængde« til de britiske raffinaderier. Om de sælgere, der har forbeholdt sig ret til at sælge 10 % til andre aftagere i Fællesskabet, agter at gøre det, afhænger af den økonomiske fordel, de kan opnå.

13. Den pris, som de købende selskaber skulle betale sukkerproducenter for leverancer indtil 31. december 1975, var £ 260 pr. long ton, hvilket er den pris, Det forenede Kongeriges regering med bemyndigelse fra Fællesskabet garanterede de producerende lande. For leverancer efter denne dato er den pris, der skal betales i henhold til aftalerne, den garanterede pris for råsukker, som er forhandlet i henhold til artikel 5, stk. 4, i protokol nr. 3. Denne pris er sammensat af tre elementer:

i) et beløb, der ikke overstiger den pris, som Fællesskabet garanterer de eksporterende stater. (Denne pris — udtrykt i regningsenheder — føres der hvert

år forhandlinger om med de pågældende AVS-stater »inden for den i Fællesskabet opnåede prisramme under hensyntagen til alle relevante økonomiske faktorer«);

ii) i visse tilfælde et mindre særligt tillæg i form af et engangsbeløb pr. ton sukker leveret i 1975 eller i form af et mindre beløb pr. ton leveret i hvert af de fem år, hvor garantien gælder, og

iii) en andel af et eventuelt »pristillæg«, som de købende selskaber måtte opnå ved afsætningen af sukker, efter fradrag af en passende fortjeneste ved raffineringen.

14. Parterne har ikke fastsat videresalgspriserne. Med forbehold af gældende national lovgivning og fællesskabsbestemmelser afhænger salgspriserne for sukker, der raffineres på grundlag af råsukker fremstillet af sukkerrør, af markedsvilkårene i Fællesskabet. Den prisstruktur, der indgår som et led i aftalerne (se afsnit 13), gør det muligt for de eksporterende stater at drage fordel af markedspriser, der er højere end den af Fællesskabet garanterede pris.

15. Aftalerne er dateret 28. februar 1975, bortset fra aftalen med Malawi, der er dateret 1. juli 1976, og aftalen med folkerepublikken Congo, som er dateret 15. juli 1977. De er alle gyldige til den 30. juni 1980 og indeholder alle, bortset fra aftalen med Congo, en bestemmelse om, at de kan forlænges for 2 år. Denne gyldighedsperiode er den samme, som gælder for Lomé-konventionen, nemlig fem år fra datoen for ikrafttrædelsen, således at den udløber den 1. marts 1980. 18 måneder inden denne dato skal der indledes forhandlinger med henblik på at drøfte de bestemmelser, der skal træde i stedet. Protokol nr. 3, som denne beslutning vedrører, blev imidlertid ingået for en »ikke nærmere fastsat periode« (art. 1, stk. 1), og såfremt konventionen ophører med at gælde, har de sukkereksporterende stater og Fællesskabet indgået aftale om, at de vedtager passende bestemmelser inden for institutionerne for at sikre den fortsatte anvendelse af protokol nr. 3. Efter 1. marts 1980 forbliver protokollens bestemmsler i kraft, eller den kan opsiges af Fællesskabet over for hver enkelt AVS-stat og af hver enkelt AVS-stat over for Fællesskabet med to års varsel (art. 10).

16. Det forhold, at denne protokol er gyldig i en ikke nærmere fastsat periode (art. 1, stk. 1), og at den almindelige beskyttelsesklausul i Lomé-konventionen (art. 10 ikke finder anvendelse på den (art. 1, stk. 1), beviser den betydning, som både Fællesskabet og de undertegnende stater tillægger protokollen.

17. Denne protokol undertegnedes af Fællesskabet på grundlag af EØF's sukkerpolitik, således som den finder udtryk inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik garanterede priser og produktionskvoter for sukkerroesukker inden for medlemsstaterne er et led i denne sukkerpolitik.

I artikel 39 i traktaten anføres det, at den fælles landbrugspolitik blandt andet har til formål at stabilisere markederne, at sikre forsyningerne og at sikre forbrugerne rimelige priser på landbrugsvarer. Bestemmelserne i Lomé-konventionen, som gennemført ved bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 3330/74, bidrager til at virkeliggøre disse mål ved at sikre producenter af sukkervarer inden for Fællesskabets geografiske område en yderligere forsyningskilde af råsukker uden for dette område.

18. Hvad systemet inden for Fællesskabet angår, er der tre kategorier af »kvoter«, som den sukkerproducerende industri i hver medlemsstat skal tage hensyn til. Der tildeles hvert år hver medlemsstat en »A-kvote« som fastsættes af Ministerrådet, og den nationale regering fordeler denne kvote mellem de pågældende sukkerproducenter i staten. Der sikres hver producent den fulde interventionspris — således som den hvert år fastsættes af Rådet (landbrugsministrene) — i forhold til »A-kvoten«. Der tildeles også hver producent en »B-kvote«, der udtrykkes om en procentdel af »A-kvoten« — og som årligt fastsættes af Rådet — hvorefter producenten også har ret til at modtage den fulde interventionspris; til gengæld er han forpligtet til at tilbagebetale en bestemt procentdel af denne pris — »produktionsafgift« — til Fællesskabet med henblik på at dække omkostningerne ved afsætningen af sådant sukker.

Den tredje kategorie kaldes »C-kvote«-sukker, og selv om der ikke anføres nogen mængde, omfatter dette udtryk sukker, der produceres ud over »A- og B-kvoten«, og for hvilket der sikres ham en interventionspris. »C-kvote«-sukker skal før en bestemt dato hvert år afsættes af producenten til købere uden for Fællesskabet.

En producent, der ønsker at udføre A- og B-»kvotasukker« fra Fællesskabet, kan opnå eksportrestitutioner ifølge forordning (EØF) nr. 3330/74. Sådanne eksportrestitutioner betales til eksportører, der vinder i en licitation angående restitutioner fra EUGFL.

III. ANVENDELSE AF EØF-TRAKTATENS ARTIKEL 85, STK. 1

19. Ifølge EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, er alle aftaler mellem virksomheder og alle former for samord-

net praksis, der kan påvirke handelen mellem medlemsstater, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet, uforenelige med fællesmarkedet og forbudt.

20. Hver af de aftaler der er indgået mellem de købende selskaber og selskaberne i de eksporterende stater, er aftaler mellem virksomheder. For på rette måde at vurdere følgerne af aftalerne på baggrund af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, er det nødvendigt at betragte dem under ét, idet de samlet rent faktisk lægger er begrænsning på en betydelig del af forsyningskilderne for råsukker, der fremstilles af sukkerrør, og som er til rådighed for raffinaderier inden for Fællesskabet, og som ikke pålægges en importafgift. Hver af aftalerne var indgået for en periode af 5 år og kunne med en enkelt undtagelse fornyes af sælgeren for yderligere 2 år. De vedrører køb og salg og har til formål at sikre de stater, hvor sukkeret dyrkes, afsætningsmarkeder for en længere tid i Fællesskabet og at sikre købere i Det forenede Kongerige forsyninger i længere tid. De indeholder alle en bestemmelse om revision af prisen i opadgående retning, dersom en af sælgerne skulle opnå en bedre pris end de øvrige.

21. Der er imidlertid intet tegn på, at køberen på nogen måde var i stand til at udøve den magt, som er forbundet med et købsmonopol. »Protokolmængden« af råsukker skal godkendes af Fællesskabet, men den skal ikke nødvendigvis være kommet ind i Fællesskabet gennem de eksisterende raffinaderier. Sælgerne har frit indgået disse aftaler; de indeholder ingen regler om konkurrencebegrænsende virkninger ud over de normale handelsmæssige forpligtelser, som sælgere og købere påtager sig over for hinanden i sådanne langfristede aftaler.

22. Sukkerroefabrikkerne synes at have en vis interesse i at få en del af præferencesukkeret, og det skal i denne forbindelse anføres, at aftalerne ikke hindrer, at der stilles forsyninger til rådighed for andre virksomheder, der måtte være interesserede i at raffinere råsukker. Sådanne forsyninger kan stadig komme fra

1. de omkring 170 000 tons præferencesukker, for hvilket der i aftalerne ikke er indgået nogen fast forpligtelse (option og andre mængder), og

2. råsukker, på basis af sukkerrør som fremstilles i de franske oversøiske departementer, og for hvilket der i visse langfristede kontrakter med franske raffinaderier ikke er indgået nogen forpligtelse.

23. Det bør anføres, at aftalerne er blevet indgået under omstændigheder, som erstattede de tidligere ordninger, hvorefter sådant råsukker blev indført i Fællesskabet. Denne type langristede kontrakter er af den art, de pågældende territorier har ønsket, og de forekommer at være det bedste middel til at videreføre det traditionelle handelsmønster på baggrund af de ændrede omstændigheder, ligesom de falder inden for de i traktatens artikel 39 anførte mål.

24. I betragtning af det ovenfor anførte har aftalerne ikke til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet. De er følgelig ikke omfattet af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1.

Anvendelse af artikel 2 i forordning nr. 17

25. Kommissionen kan fastslå, at den efter de forhold, den har kendskab til, og under hensyntagen til gældende retsforskrifter ikke finder anledning til at skride ind i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, og at en negativattest — der er af betydning, så længe både de faktiske og retlige omstændigheder forbliver som på for denne beslutning — kan gives til de pågældende aftaler.

26. Efter offentliggørelse i medfør af artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17 i EFT nr. C 229 af 27. september 1978 har en tredjemand fremsendt bemærkninger til Kommissionen. De vedrører en EF-sukkerroefabrikants interesse i at få begrænsede forsyninger af *hvidt sukker* og påvirker ikke den vurdering af de faktiske eller retlige omstændigheder, som i denne beslutning er foretaget af de foreliggende aftaler —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Kommissionen finder efter de forhold, den har kendskab til, ikke anledning til i medfør af artikel 85, stk. 1, i traktaten om oprettelsen af Det europæiske økonomiske Fællesskab at skride ind over for de fjorten aftaler angående langtidslevering af råsukker fremstillet på basis af sukkerrør, som Tate and Lyle Refineries Ltd og Manbré Sugars Ltd har indgået med de virksomheder, der er anført i bilaget til denne beslutning, og anmeldt på de datoer, der er anført i samme bilag.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til de virksomheder, der er anført i bilaget til denne beslutning, samt til

— Tate and Lyle Refineries Ltd, Leon House, High Street, Croydon, Det forenede Kongerige

— Manbré Sugars Ltd, Winslow Road, Hammersmith, London W.6, Der forenede Kongerige.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 1979.

På Kommissionens vegne

Raymond VOUEL

Medlem af Kommissionen

BILAG

Dato for anmeldelsen	*Virksomhed*	
16. 7. 1976	Barbados Sugar Producers' Association Inc. Eagle Hall, 13 Barbados	in solidum
16. 7. 1976	Barbados Sugar Factories Ltd Inc., Eagle Hall, 13 Barbados	
16. 7. 1976	Barbados Sugar Exporters' Association, Bridgetown, Barbados	
16. 7. 1976	Belize Sugar Industries Ltd, Great Tower Street 21, London	
16. 7. 1976	The Fidji Sugar Corporation Ltd, Suva, Fidji	
16. 7. 1976	Bookers Sugar Company Ltd, (Guyana) Canon Street 83, London	
16. 7. 1976	The Sugar Industry Authority of Jamaica Kingston 10, Jamaica	
16. 7. 1976	The Mauritius Sugar Syndicate Plantation House, Port Louis, Mauritius	
16. 7. 1976	The St. Kitts (Basseterre) Sugar Factory Ltd Basse Terre, St. Kitts	
16. 7. 1976	The Swaziland Sugar Association Mbabane, Swaziland	
16. 7. 1976	Sugar Development Corporation Tanzania, Dar es Salam, Tanzania	
16. 7. 1976	Caroni Ltd (Trinidad and Tobago), Couva, Trinidad	
16. 7. 1976	Food and Beverages Ltd of Uganda, Kampala, Uganda	
19. 7. 1976	The State Trading Corporation of India Ltd, Chandralok, 36 Yanbath, New Delhi, Indien	
15. 2. 1977	The Sugar Corporation of Malawi Ltd, Limbe, Malawi	
26. 8. 1977	Société Congolaise Agro-Industrielle Nkayi, folkerepublikken Congo	